XXXIII. évfolyam 6. szám – 2021. november-december

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

Magyar Lóránt:
„Kövess engem és meglátod a csodákat!"
(Tanúságtétel)

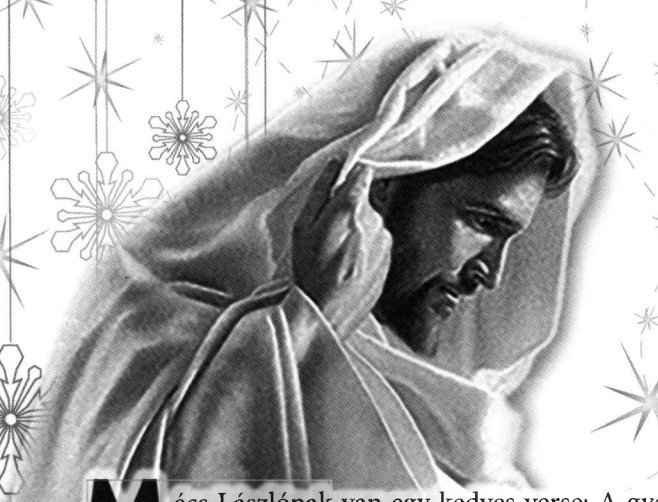
P. Gabriele di S. M. Maddalena OCD:
Jézus születésének ünnepe

Gergő és Judit:
Egy házaspár tanúságtétele a Szentlélekről

Hiszem, hogy az Úr *mindenkivel* dolgozni szeretne. Megtisztelő *„felkérésnek”* érezzük, hogy minket is meghív a Vele való *együttmunkálkodásra*. Egy olyan építkezésre hív, az Ő Országának építésére, amelynek a szegletkövét a Mennyei Atya már kétezer éve letette Jézus Krisztusban. Ehhez a munkához *minden szükséges feltételt biztosít*, tőlünk pedig csak egy „igenre” van szüksége.

Részlet Gergő és *Judit: Egy házaspár tanúságtétele a Szentlélekről* című írásából, amely az újság 8. oldalától olvasható.

Isten ránk mosolyog

Mécs Lászlónak van egy kedves verse: A gyermek játszani akar. A vasúti fülkében egy édesanya ül kisgyermekével. A gyermek rámosolyog a kalauzra, de az végzi egyhangú munkáját, nem tükrözte vissza a gyermek mosolyát. Később rámosolygott a gyermek egy szerelmespárra. De ők annyira el voltak foglalva egymással, hogy észre sem vették, van-e valaki más is a fülkében. Majd rámosolygott az édesanyjára, de az fáradtan meredt a levegőbe, gondjai voltak. Ő sem tükrözte vissza gyermeke mosolyát. Végül volt valaki, aki azt mondta: én visszamosolygok a virágra, gyermekre, visszamosolygok az Istenre. A Karácsony Isten mosolya ránk. Szeretetében eljött hozzánk, hogy életünket megszabadítsa a gonosztól és meggyógyítsa sebeinket. Ezt jelenti az Ő mosolya.

❶ Vándorúton vagyunk

A karácsonyi szentírási olvasmányban van egy kép, amely az útról szól. Egyik oldalon ott vannak a kereskedők, munkások, építkezők – a másik oldalon van egy nép, amely elfogyasztja a bárányvacsorát és útra készen várja a jelet az indulásra. Azóta is ez a kétféle ember él a földön. Az egyik belesüllyed a hétköznapok feladataiba, a másik figyeli Isten jelzéseit és minden nap megtesz egy lépést az örök haza felé. Akiben nincs hit, annak élete olyan, mint az állóvíz. Aki hisz, annak élete olyan, mint a folyó, állandóan úton van a tenger felé. Ott, ahol a Duna folyó ered, van egy szobor, amely kelet felé mutat. Mintha azt mondaná: indulj kis forrás, győzd le az akadályokat, útközben légy áldása az embereknek, ne legyen nyugtod, míg el nem éred a tengert. A hívő ember is ezt teszi. Benne él ebben a világban, dolgozik, de nem merül el benne, mert tudja, hogy van egy ország, amely az ő örök hazája. Van egy Atya, aki mindig szeretettel várja. Ez a gondolat mindig erőt ad neki. Ha el is fárad, mindig új erőre kap, mert az örök cél látása lelkesíti.

❷ A hit vezet

Ábrahám jól érezte magát családja és rokonsága körében. De egyszer Isten szólt hozzá: „Menj ki atyáid földjéről és menj arra a földre, amelyet én mutatok neked." Ábrahám hitt az Úr szavának és elindult házanépével együtt a bizonytalan jövő felé. Soha többé nem fordult vissza. Vándor lett, azt a hazát kereste, amelyet az Úr készített számára. Ezért örök jelképe a hívő embernek. A római katonák, amikor nem harcoltak, utakat építettek az egész birodalom határáig. Bizonyos távolságban köveket helyeztek el az út szélén és három betűt vésték bele: PPC. „Pro Patria Consumo." A hazáért áldozom életemet. Jó lenne, ha a mi életünkben is lennének ilyen kövek, melyek figyelmeztetnek: Az örök hazáért áldozom életemet (PPEC).

❸ Várakozás

Jézus ahhoz a portáshoz (vagy intézőhöz) hasonlítja a keresztény ember magatartását, akire gazdája rábízta házát, mielőtt külföldre utazott. Múlik az idő és a portás úgy kezd viselkedni, mintha ő lenne a ház gazdája. Ez a helyzet a mai időkre is érvényes. Berendezkedünk ebben a világban, mintha ez lenne a végső otthonunk. Úgy kezdünk élni, mintha Isten nem is létezne. Úgy használjuk a világ javait, mintha nem lenne végső elszámolás, úgy tekintünk önmagunkra, mintha mi lennénk a világ urai. Pedig Isten megbízottjai vagyunk. Tőle kaptuk javainkat, munkánkat, családot, feladatokat, melyekről egyszer el kell számolnunk. A hívő ember számára az a legnagyobb veszély, amikor elveszíti Istennel való személyes kapcsolatát. Amikor nem tudja, kihez tartozik, ki az ő Ura. Hisz, de nem él hite szerint. Nem tagadja meg Jézust, de már nem akar szolgálni Neki. Minden nap imádkozza, hogy jöjjön el a Te Országod, de nem tesz érte semmit. Világhírű emberek látogatásakor szokásban van egy kis fát elültetni a Balaton parton vagy más emlékhelyen. Ez szépen kifejezi azt a gondolatot, hogy az évek múlásával, ahogyan a fa növekszik, úgy növekedjen a barátság is. – Így kell fejlődnie a Jézussal való barátságunknak is. Azt kívánom, hogy a mostani Karácsony ezt indítsa el bennünk!

Katona István főszerkesztő

Jézus születésének ünnepe

Karácsony közeledtével a liturgia arra hív bennünket, hogy **örvendjünk** a küszöbön álló nagy üdvözítő eseménynek, és a még hátralevő időt használjuk fel a megtérésre. Az első két olvasmány beszél az örömről. *„Dalolj, Sion leánya, zengj éneket, Izrael! Örülj és ujjongj egész szívedből, Jeruzsálem leánya!"* (Szofóniás 3,14) Az öröm indítéka nem csupán Jeruzsálem helyreállítása, hanem inkább az a messiási jövendölés, amelyben a próféta előre sejteti Isten jelenlétét népe körében: *„Azon a napon így szólnak majd Jeruzsálemhez: »Ne félj, Sion, ne lankadjon kezed! Veled van az Úr, a te Istened, az erős Szabadító!«"* (16-17)

Az az örvendetes nap Jézus betlehemi születésének napja lesz. Akkor az Üdvözítő a legkézzelfoghatóbb módon lesz jelen a világban, ember lesz az emberek között, hogy hatalmas Üdvözítője legyen mindenkinek. Ha várakozásában Jeruzsálem ujjongott „e nap" miatt, az Egyház mérhetetlenül nagyobb örömmel ünnepli meg ezt minden esztendőben. Az akkor tett ígéret és ébresztett remény most valóra vált. Mindez azonban nem zárja ki a további reményt, hiszen az ember állandóan halad az Úr felé, aki, miután egyszer testben eljött közénk, az idők végén még egyszer **visszatér dicsőségben**. Az Egyház útja e két esemény között húzódik; s amint örvend az elsőnek, ugyanúgy örömmel tekint a másik felé, és azt kéri gyermekeitől, örvendjenek vele együtt: *„Örüljetek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljetek! Az Úr közel van!"* (Fil 4,4-5) Igen, közel van, hiszen egyszer már eljött, és közel van, mivel egyszer még visszatér. Közel van azokhoz, akik Őt szeretettel keresik, és az ő számukra **minden karácsony új kegyelmet hoz**: újra felfedezik az Urat, új és mélyebb módon egyesülnek Vele.

Szent Pál az Úr jövetelére való előkészületként az örömmel együtt a **jóságot** ajánlja a Filippieknek: *„Ismerje meg mindenki jóságos emberségeteket"* (5). Ezt a témát ismétli Keresztelő János is, aki fel akarja készíteni az embereket a Messiás eljövetelére: *„A tömeg megkérdezte: Mit tegyünk? Akinek két ruhája van – válaszolta – az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs. S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen"* (Lk 3,10-11). Az Isten-szeretettel egyesült testvéri szeretet a megtérés középpontját alkotja. A saját érdekeivel elfoglalt önző embernek irányt kell változtatnia, testvérei szükségei és java felé kell fordulnia. János a hozzá kérdést intéző vámosoknak és katonáknak is az igazságosság és szeretet programját adja. Ne követeljenek többet, mint amennyi meg van szabva, ne basáskodjanak, ne zsákmányolják ki testvérüket, elégedjenek meg zsoldjukkal.

A Keresztelő **nem kíván feltűnő tetteket**, csupán a szűkölködők iránti nagylelkűségben és a becsületes kötelességteljesítésben megnyilvánuló konkrét testvéri szeretetet. Ez mintegy előjátéka volt a Jézus által annyira hangsúlyozott szeretet-parancsnak. Elég lenne ebbe az irányba állnunk, hogy jól felkészüljünk a Karácsonyra. Jézus azt akarja, hogy születésekor ne csak őt fogadjuk be, hanem minden embert, különösen pedig a szegényeket, a meggyötörteket, akikkel azonosítja önmagát: ***„Éhes voltam, és ennem adtatok... Nem volt ruhám, és felruháztatok"*** (Mt 25,35-36).

Születésed évfordulóját várjuk, Jézus, s ígéreted szerint hamarosan meg is látunk... Add, hogy lelkünk, önmaga fölé emelkedve, az örömtől őrülten feléd lendüljön, lángoló türelmetlenségtől feszülten és arra vágyódva, hogy szemlélje a jövőt...

Ó, Uram, jöjj hozzánk még elérkezésed előtt, még mielőtt megjelennél a világban, jöjj, látogass meg minket lelkünk mélyén! Nekünk, embereknek, szükségünk van eljöveteledre, Üdvözítőnk, szükségünk van jelenlétedre, Krisztusunk, jöjj végtelen méltóságoddal! Lakj bennünk a hit által és világosítsd meg vakságunkat; maradj velünk, segítsd gyöngeségünket; állj mellénk, óvd és védelmezd törékenységünket. Ha te velünk vagy, ki csalhat meg minket? Ha te velünk vagy és erősítesz, mi az, amit ne tudnánk megtenni? Ha te velünk vagy, ki van ellenünk? Éppen ezért jössz a világba: **velünk és köztünk lakva**, mellénk állva meg akarod világítani sötétségünket, enyhíteni fáradtságunkat és távol tartani tőlünk minden veszedelmet. (Szent Bernát, *De adventu Domini*, 7, 2)

P. Gabriele di S. M. Maddalena OCD
(Forrás: *Benső végtelen*, SZIT, 2006.)

„Mária, *eldalolom, MIÉRT szeretlek én”*

(Lisieux-i Szent Teréz)

Nem tudom megállni most már, hogy ne szóljak a számomra legfontosabb személyről, akitől a legtöbbet kaptam Krisztus-követésem útján, főleg a nehéz időkben, a sötétség idején. Aki újra meg újra segített reményre találnom, aki újra és újra visszavezetett engem és enyéimet a Szentháromság Istenhez. A legtisztább és legalázatosabb szolgálóról akarok beszélni: **Szűz Máriáról**.

Mária, te mindig közel voltál hozzám, gyöngéden és kitartóan kísértél, én pedig jó ideig észre sem vettelek, vagy legalábbis nem tulajdonítottam neked jelentőséget. Ma már mennyire szeretem ünnepeidet, azokat a napokat, amik rólad szólnak, bár te sosem akartál a középpontban lenni.

Nagyon kedves számomra az a mozdulat, amikor a nícea-konstantinápolyi hitvallásban fejet hajtunk, a karácsonyi időben pedig letérdelünk a szentmisén, midőn megvalljuk hitünket Jézus Krisztus megtestesülésének szent titkában. Szeretem, mert kifejezi, hogy e felfoghatatlan titok előtt csak meghajolni, letérdelni lehet, ahogy tették ezt az első Karácsony éjszakáján a pásztorok, majd később a napkeleti bölcsek. Valóban mérhetetlen és felfoghatatlan titka Isten szeretetének, hogy Egyszülött Fiában teljes mértékig azonosult velünk. Magzatként, felsíró újszülöttként, kiszolgáltatott gyermekként jött közénk. Igen, ez Isten végtelen emberszeretetének hatalmas misztériuma!

Egy pap barátom pedig arra hívta fel a figyelmemet, hogy ennél is felfoghatatlanabb az a titok, hogy Isten ezt a tervét, a Megtestesülés csodáját egy teremtményének, egy názáreti fiatal lánynak, egy eljegyzett mennyasszonynak a döntésére bízta. Az egyházatyák írják, hogy az Angyali Üdvözletkor az egész mennyország elcsendesedett, mintegy lélegzetvisszafojtva várták Mária válaszát, s amikor elhangzott a „legyen”, akkor az angyalok és a mennyei seregek hatalmas örömujjongásban törtek ki.

A Mindenható Istennek, a Teremtő Atyának szüksége volt és szüksége van Máriára, hogy Fiát megmutassa az embereknek. Jézus Mária által jött közénk egykor a betlehemi éjszakában és általa jön el ma is, hogy világosságot hozzon lelki éjszakáinkban. Mária nem csupán valamiféle „béranya”, akire ott és akkor szüksége volt az Atyának célja eléréséhez. A Szűzanya szerepe ennél mérhetetlenül több és más. Ő az élő tabernákulum, Krisztus jelenlétének hordozója.

Karácsonyi időben többször felidézem ezt a képet: Mária megmutatja Jézust a pásztoroknak, a bölcseknek, az Istenkeresőknek, nekünk, akik sokszor botorkálunk ennek a világnak a sötétjében. Szeretem elképzelni, ahogy a Szűzanya kiveszi a jászolból a kis Jézust, hogy jobban láthassuk Őt, karjára veszi Gyermekét és közelebb viszi megmutatni a pásztoroknak, a királyoknak… Igen, ez az ő hivatása, megmutatni Jézust: itt van a Fiam, ne féljetek, mert Őbenne velünk van az Isten, Emmánuel. A betlehemi barlangtól a liturgikus időben csak néhány nap és

elérkezünk Vízkereszt epifániájához, melynek egyik mozzanata a kánai menyegző, ahol Mária közbenjár Jézusnál: „nincs boruk". Az embereknek pedig azt mondja: *„tegyetek meg mindent, amit mond"*. Mert ő tudja, hogy Jézus cselekedni fog.

Visszaemlékszem a Szűzanyával való kapcsolatom kezdetére, amikor egyszer és mindenkorra belopta magát a szívembe Mária, pedig a megtérésem utáni időben még mondhatni semmilyen kapcsolatom nem volt vele. Sőt…

Az 1980-as évek elején a magyar katolikus karizmatikus megújulás nem volt különösebben Máriás irányultságú. A Lélek sodró lendülete a többiekkel együtt engem is magával ragadott. Szinte megittasodtunk a Szentlélek kiáradásának megtapasztalásától! Felfedeztük Isten igéjének erejét, a szentmiséken és ima összejöveteleken énekelve dicsőítettük az Urat, lelkesen hívtunk másokat is a megtérésre és tanúságot tettünk arról, hogy miként változtatta meg Jézus az életünket. Mindez jól „működött", szép gyümölcsöket termett, kis imaközösségünk is egyre gyarapodott. Eszünkbe sem jutott, hogy szükségünk lenne Szűz Máriára, és enyhén szólva csöppet sem állt közel hozzánk a rózsafüzért morzsolgató idősebb korosztály világa!

Mikor két évvel megtérésem után megismerkedtünk a későbbi Nyolc Boldogság (akkor még Júda Oroszlánja) Közösség tagjaival, nagyon megérintett, ahogyan megélték a hitüket, ahogyan a karizmákat használták. Ugyanakkor feltűnt, hogy milyen sokat beszélnek Máriáról, mint akinek fontos szerepe van az életükben, sőt a vele való kapcsolat nélkülözhetetlen számukra. Ezt nemigen értettük, hát nem elég Jézus, mi szükségünk lenne Máriára? Egyikünk szóvá is tette ezt nekik ezzel a hasonlattal: „minek nyáron még egy nagykabát, mikor amúgy is meleg van?"

Nem botránkoztak meg rajtunk, csak mosolyogva biztattak, hogy tegyünk próbát, mert Mária az éjek asszonya, ő a Hold, aki a Nap fényét szelíden tükrözi az éjszakában, s ha valamikor bajban, nehézségben vagy lelki sötétségben szükségünk lenne arra, hogy Jézus dicsőséges ereje megnyilvánuljon, akkor kérjük Máriát, hogy járjon közben értünk Fiánál.

Nem kellett sokáig várni…

Egy alkalommal késő este autóval igyekeztünk visszafelé Budapestre egy vidéki „misszióból", Péter szülőfalujából Nemesnádudvarról, ahová alkalmanként lejártunk az ottani imaközösséget erősíteni, buzdítani. Hazafelé a 7-es úton felhőszakadásba kerültünk egyik pillanatról a másikra, és nagy megdöbbenésünkre gépkocsink ablaktörlője felmondta a szolgálatot. Lehetetlen volt tovább menni az éjszakai viharban, hiszen semmit sem lehetett látni. Bekapcsoltuk a vészvillogót és megálltunk az út szélén. Sofőrünk kiugrott a kocsiból és próbált valamit tenni az elromlott szerkezettel, de eredménytelenül. Pár másodperc alatt bőrig ázott, majd vacogva ült vissza közénk. A helyzet kilátástalannak tűnt, az út is kihalt volt, nem közlekedett senki az éjjeli ítéletidőben.

Nem tudom melyikünknek jutott eszébe, hogy talán akkor most kéne fohászkodni Máriához. Kicsit akadozva, döcögve belekezdtünk egy rózsafüzérbe. Nem emlékszem mennyit imádkoztunk, de legnagyobb meglepetésünkre egyszer csak a szakadó esőben lefékezett és megállt előttünk egy autó. A vezetője odajött és megkérdezte, hogy segíthet-e valamiben. Természetesen ő is csuromvizes lett azonnal, de mintha nem zavarta volna. Elmondtuk mi a gond. Felnyitotta a motorháztetőt, majd egy csavarhúzót hozott a kocsijából és néhány mozdulattal megjavította az ablaktörlőnket. Ezután elköszönt, beszállt az autójába és elszáguldott. Mindez egy-két perc leforgása alatt történt, és az egész olyan valószínűtlen volt, hogy az egyikünk megkérdezte: „ez most egy angyal volt?"

Ez a kis esemény nekünk ott és akkor a hit bizonyosságát adta. Mária válaszolt nekünk, megmutatta Jézust, segítségére sietett tehetetlen gyermekeinek. Azóta is úgy emlékszem vissza erre a történetre, mint a Szűzanyával való személyes kapcsolatom kezdetére. És ez valóban csak a kezdet volt…

Igen, Égi Édesanyám köszönöm,
hogy valahányszor a hit éjszakájában
vagy ennek a világnak a sötétjében
elveszettnek, talán már Istentől is
elhagyottnak éreztem magam,
akkor mindig jöttél és szelíden,
de határozottan megmutattad Jézust,
mint a betlehemi éjszakában.
Hálát adok, hogy ma is közbenjársz
Nála értem és értünk.

Farkas Ferenc

(*Farkas Ferenc: Tenyerembe írtalak* című könyvének részlete, amely Karácsonykor jelenik meg.)

A szentmise értéke

1. Minden szentmisét magaddal viszel az Ítéletre és ezek lesznek a közbejáróid.
2. Minden szentmisével – buzgóságod szerint – többé-kevésbé csökkentheted ideiglenes földi és tisztítótűzben váró büntetésedet.
3. Amikor jelen vagy a szentmisén, a legnagyobb hódolatot mutatod be az Úr Jézus szent emberségének.
4. A szentmise sok mulasztásodat, hanyagságodat pótolja.
5. A szentmise letörli bocsánatos bűneidet, amelyeket soha sem gyóntál meg.
6. A Sátán gyengébb lesz veled szemben.
7. A szentmise-hallgatással a lehető legnagyobb segítséget nyújtod a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek. Enyhíted büntetésüket vagy megszabadítod őket attól!
8. Egyetlen szentmise, melyet életedben hallgattál, többet használ neked, mint számos, melyet halálod után mutatnak be érted mások.
9. Sok veszélytől és szerencsétlenségtől szabadulsz meg, amit különben nem kerülhetnél ki.
10. Minden szentmise új dicsőséget szerez neked az égben. Minden szentmise-hallgatással megrövidíted a tisztítótűz szenvedéseit, melyek különben rád várnának.
11. A szentmisében a pap áldásában részesülsz, amit Isten megerősít az égben is.
12. A szentmisén a szent angyalok seregei között térdelsz, akik félő tisztelettel vannak jelen az isteni áldozatnál.
13. A szentmiséről Isten áldását viszed haza minden ügyedre (anyagiakra is).
14. Halálod óráján az lesz a legnagyobb vigasztalásod, hogy minden vasárnap szentmisét hallgattál.

(Főegyházmegyei jóváhagyással,
Szeplőtelen Szív Alapítvány)

Egy házaspár tanúságtétele a Szentlélekről

Feleségemmel és két gyermekünkkel érkeztünk a váci Szentlélek-szemináriumra a Piarista templomba, a soroksári Fatimai Szűzanya templomból. Ezt a helyszínt nem mi választottuk, sőt magát a szemináriumot sem terveztük, de mivel tudomást szereztünk róla, eldöntöttük, hogy részt veszünk rajta mindketten, sőt mind a négyen. Említést érdemel röviden Vácra kerülésünk története is, bár az előzmények kicsit messzebbre nyúlnak vissza. Jómagam egy játszótereket tervező és kivitelező cégnél dolgozom, és csiszolás, festés közben gyakran hallgatok különböző oktató anyagot vagy rózsafüzér imát az internetről. Egyik alkalommal, a videók folyamatos lejátszása közben valami teljesen más hanganyag indult el. Ahogy belehallgattam, érdekessé vált számomra a témája, ez ugyanis egy dokumentumfilm volt, amely a Normafán megépítendő Világ Királynője Engesztelő Kápolna történetéről szólt. Ekkor hallottam először Natália nővérről is, és a rajta keresztül kapott üzenetekről. Valamiért nagyon megfogott mindez, és munka közben azon gondolkodtam, vajon mit tehetnék én a kápolna felépüléséért? Egy erős késztetést éreztem, hogy elmenjek erre a helyre. Szóltam is a főnökömnek, hogy el kellene mennem. Ő pedig nem is kérdezte miért, csak elengedett.

Mikor felértem a jelenleg is ott álló Szent Anna Kápolnához, elmondtam egy rövid imát, és kértem a Szűzanyát és az Úr Jézust, mutassák meg, tehetek-e én is valamit az ügy előmozdításáért. Megláttam egy táblán a kápolna rövid történetét, illetve megtudtam, hogy az engesztelő közösség minden első szombaton itt imádkozza a rózsafüzért és szentmisét ajánlanak fel a kápolna megépüléséért.

Hazafelé menet telefonon elmeséltem a feleségemnek a történteket, melyeken ő is meglepődött, mert nem jellemző rám, hogy csak úgy eljövök a munkahelyemről. Otthon kicsit jobban utána néztünk az engesztelőknek, így jutottunk el Bocsa József piarista atyáig, aztán pedig a váci közösségig. Később tudomást szereztünk a családfa-gyógyító szentmisékről is, ezután részt vettünk ezeken az alkalmakon, valamint csatlakoztunk a lelki engesztelő családhoz is. Egyik ilyen családfa-gyógyító szentmise után értesültünk arról, hogy hamarosan indul egy Szentlélek-szeminárium.

A piarista rendház belső udvarán van egy Szűzanya szobor. Nagyon szeretek ott imádkozni, és ezen a napon az említett szentmise előtt is oda mentem. Kicsivel hátrébb álltam meg, mert előttem két hölgy imádkozott, közvetlenül a szobor előtt. A mise után, egy sétából visszatérve, a templom előtt beszélgetett a kertből már ismert két hölgy. Úgy éreztem, menjek oda hozzájuk. Kiderült, hogy egyikük éppen a szeminárium szervezője. Kicsit beszélgettünk és elmondtam nekik, hogy nagyon megfogott a váci plébániai közösség mély lelki élete. A tapasztaltak alapján úgy érezzük, hogy az ottani engesztelő közösség az a „Szent Maradék", akikhez mi is tartozni szeretnénk, legalábbis lélekben mindenképp.

Feleségemmel megbeszéltük, hogy nagyon jó lenne részt venni a szemináriumon mindkettőnknek, de akkor még nem láttuk, hogyan is tudna ez működni a gyerekekkel együtt. Viszont bátorítást kaptunk a szervezőktől, hogy nyugodtan jöjjünk a gyerekekkel, majd megoldódik minden. Így is lett. Már előre elhatároztuk, hogy igyekszünk minden alkalommal megjelenni, ha az Úr is úgy szeretné. Segítség volt, hogy külön csoportba osztottak minket a kiscsoportos beszélgetésekhez, így a gyerekek is külön voltak egymástól, ami nagy könnyebbség volt. Mi pedig a hazafelé vezető úton mindig meg tudtuk osztani egymással, hogy miről volt szó a saját csoportunkban.

A szemináriumon nagy hangsúlyt fektettek a megtisztulásra, hiszen anélkül nem lehet igazából betöltekezni a Szentlélekkel. Így hát takarítottunk kívül-belül. Próbáltuk felismerni és felszámolni eddigi életünk minden olyan „fölöslegét", amelyek akadályoztak az Úrhoz való közelebb kerülésben, vagy egyszerűen csak szükségtelenek voltak számunkra. Nagy rendrakást vé-

geztünk a lakásban és a lelkünkben egyaránt, az életgyónásra készülve. „A nagy lelki rendrakáshoz tartozik": háttérima-kérés és az Istennek nem tetsző tárgyak szenteltvízzel való meghintése, összevagdosása, összetörése vagy elégetése.

A Lélekáradás alkalmával igyekeztünk nyitott szívvel fogadni az Úr Lelkét, minden adományával, amelyet nekünk szánt. Egyszerre éreztem nagy örömet és szeretetet. Az Oltáriszentség előtt térdeltem, miközben hárman imádkoztak értem. Kíváncsian és hittel teli lélekkel vártam, hogy az Úr milyen adományokban, kegyelmekben részesít majd. Azóta azt tapasztalom, hogy bensőségesebb lett az Istennel való kapcsolatom, sokat fejlődött az imaéletem is. A közös családi imáink is teljesebbé váltak. Valóban érződik a Lélek vezetése a mindennapjainkon.

A szeminárium utolsó alkalmával, a küldetési misén éreztük a leginkább, hogy nekünk (is) feladatunk van. Az Úr meghívott minket, felkészített valamire, és most útnak indít.

Visszatekintve az elmúlt időszakra számomra világosan látható a Szűzanya vezetése. Úgy érzem, itt a válasz arra a kérdésre, amit másfél évvel korábban tettem fel a Szent Anna Kápolna előtt. Úgy gondolom, valójában az engesztelés az egyik, amit kér tőlünk az Úr, s amit a mostani küzdelmes időkben talán mindannyiunktól szívesen fogad. De hív és kér arra is, hogy vigyük el Őt másokhoz. A közvetlen környezetünkhöz, a családtagjainkhoz, és mindazokhoz, akikkel csak találkozunk. A szeminárium által talán pont erre kaptunk „képesítést". A szenvedéseink, nehézségeink, munkánk, imáink felajánlásával pedig olyan embertársainknak is tudunk segíteni, akiket nem is ismerünk.

Gergő

A templomunkban egyszer egy szobor mellett álltam, amely Jézust a kereszten ábrázolta. Itt azt a belső hangot hallottam, hogy: „Nézz Rám!" Odanéztem, és valahogy világossá vált előttem, hogy miért kell a szenvedő Jézust szemlélni. Azt a hatalmas áldozatot, amelyet értünk hozott, azt a végtelen szeretetet, ami Ő maga. Talán minden ezzel a felismeréssel kezdődött. Az idei nagyböjtben pedig az Úr a megtérés fontosságára figyelmeztetett. A hamvazószerdán elhangzott mondat, hogy *„térjetek meg és higgyetek az evangéliumban"* (Mk 1,15), folyamatosan visszhangzott bennem a nagyböjt alatt. Különböző nehézségek, fizikai és lelki szenvedések közepette éreztem az Úr jelenlétét, és hogy kér tőlem valamit. Azt kéri, hogy csak Rá figyeljek, és hogy térjek meg. De nem értettem. Hiszen én hívő, gyakorló katolikus ember vagyok, ráadásul volt már életemben egy nagy megtérés. De mégis. Most megint meg kellene térnem? És igen. Az Úr rámutatott jelen életem bizonyos területeire, amelyeken Ő változásokat szeretne látni. Meg kell térni, változni kell, enélkül nem tudunk hatékonyan együtt dolgozni.

Aztán következtek a további útjelző táblák, amelyeket az Úr helyezett el a lelki fejlődésem göröngyös útján. Egyik ilyen volt az engesztelő lelkiségű közösséghez csatlakozás, mely megtanított arra, mennyire fontos az engesztelés, és hogy ajánljak fel mindent és magamat is Neki, talán ezzel tudok a legtöbbet tenni. Másik a Szentlélek-szeminárium volt. Ezt egyfajta felkészítésnek éltem meg egy további munkára, vagy még inkább egy életen át tartó feladatra. Az Úr olyan magot ültetett lelkünk talajába, amely szép lassan fog kibontakozni és fává terebélyesedni. Hiszem, hogy a ránk árasztott Lélek által különböző adományokban részesített bennünket. Hiszem, hogy gazdagon pazarolja a kegyelmeket, és csak rajtunk múlik, milyen mértékben fogadjuk be, és mennyire szeretnénk használni ezeket. Nem azért, mert érdemesek vagyunk rá! Mások szolgálatára kapjuk mindezt, mint munkaeszközöket, nem a saját dicsőségünkre. A hit pedig legalább ennyire fontos mindezek hatékony használatához. Nem elég tudnom, hinnem is kell, hogy Ő valóban mindenható, és Őelőtte nincs lehetetlen. A szeminárium óta sokkal inkább érzem a Lélek vezetését, az Úr jelenlétét, és felismerem Őt azok mögött a dolgok mögött, amelyek velem/velünk történnek. Próbálok folyamatos kapcsolatban maradni Vele. Amikor a Szentlélek-keresztségben részesültem, nagy meghatódottságot, megindultságot éreztem. Azóta úgy érzem, sokkal közelebb kerültem az Úrhoz, elmélyültebb lett az istenkapcsolatom is, és a Belé vetett bizalmam. Sokkal mélyebb hittel tudok imádkozni a Szentléleknek köszönhetően és Általa.

Hiszem, hogy az Úr mindenkivel dolgozni szeretne. Megtisztelő „felkérésnek" érezzük, hogy minket is meghív a Vele való együttmunkálkodásra. Egy olyan építkezésre hív, az Ő Országának építésére, amelynek a szegletkövét a Mennyei Atya már kétezer éve letette Jézus Krisztusban. Ehhez a munkához minden szükséges feltételt biztosít, tőlünk pedig csak egy „igenre" van szüksége. Szentlelkét küldi, hogy rajtunk keresztül érjen el másokhoz is, de ehhez szükség van a mi beleegyezésünkre. Arra kér, hogy járjunk nyitott szemmel és szívvel; vegyük észre, ahol szükség van segítségre, és a kapott lelki adományok használatával szolgáljunk másokat. A munka viszont gyakran nem könnyű, legtöbbször a másik oldal támadásai miatt. Ilyenkor mindig arra emlékeztetem magamat, hogy az Örök Győztes oldalán állok, ezért nincs félnivalóm. A jutalomról pedig annyit tudunk, hogy mindenki, aki válaszol az Úr meghívására, *„százannyit kap, most ezen a világon (...), az eljövendő világban pedig örök életet"* (Mk 10,30). Egész jól hangzik, nem?

Judit

„Kövess engem és meglátod a csodákat!”

TANÚSÁGTÉTEL

Szeretettel köszöntelek Benneteket!

Magyar Lóránt vagyok, a NATO bombázással, a Balkáni-háborúkkal, az embargókkal sújtott Szerbiából, a Vajdaságból származom, és sok mindent megéltünk ott az üldöztetésben. Egyetemista voltam, amikor az első bombák lehullottak Újvidék városában és majdnem minden egyes napon potyogtak. Hosszú utat jártam be, sok-sok keresgélés, különböző szakaszok váltogatták egymást életemben. Talán az első a fájdalom szakasza volt, a sötétségé, az összetörtségé. Egy összetört szemüveggel tudnám ezt leginkább szemléltetni, amelynek egyik fele hiányzik, a másik repedezett, nem lehet rajta jól látni. Ilyen összetörtnek éltem meg az életemet, a lelkemet az elutasítottságok, a sebzettségek miatt, amiket gyerekkorból hozok magammal. Nagyon sok fájdalmat, szenvedést, kínlódást és tehetetlenséget okoztak – ez igen nehéz időszak volt.

Elkezdtem keresgélni, hogy megoldást találjak erre, elindultam különböző utakon - volt ebben pszichológiai önfejlesztés, jóga, meditáció. Elmélyültem ezekben, de mindig volt egy hiányérzetem, hogy ez nem megoldás, ez nem válasz, csak felületes probléma kezelés. Valami több kell! Jött a következő szakasz, amikor megérintett a Szentlélek egy Szentlélek-szemináriumon, amikor egy másik szemüveget kaptam. Ez a másik szemüveg, a 3D-s, megtanított mélységben látni, megtanított a felszín mögé látni, megtanított a lényeget látni. És a lényeg nem egy elv, nem egy eszme, hanem egy személy. Ez egy mély találkozás volt a feltámadt, élő Jézussal, akinek meghallottam a szavait, hogy *„aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága”*, hogy *„aki hallgatja tanításomat, megismeri az igazságot, és szabaddá teszi az igazság”*

Egy új fejezet kezdődött… de ez csak részben volt jó. Elindult a karrierem. Nagy karrierista lettem, különböző üzletekben vettem részt. Az üzleteknek köszönhetően eljutottam az USA-ba. Trénerként, pszichológiai fejlesztőként eljutottam Thaiföldre, Vietnámba, milliárdos üzletembereknek, multicégek felső vezetőinek, igazgatóinak tartottam képzéseket. A legmagasabb szinteken, a legnagyobb színpadokon. Bagdy Emőkével tartottunk közös előadásokat, aztán felkarolt és egyengette a pályámat. Sok száz fős közönségnek tartottam motivációs és pszichológiai előadásokat, mint orvos és mentálhigiénés szakember. Nem mint diakónus. Nem mint Krisztus tanítványa. És ez volt a hiba. Ez volt a hiány, és éreztem ezt a hiányt.

És tavaly márciusban – ez már egy következő fejezet – annyi megbízásom volt április-május hónapra, hogy az egész évet lefedte volna. Azt mondtam, most már a családom biztonságban van, megkeresem az éves megélhetésünket e két hónap alatt. És ekkor minden borult… minden borult. Tapasztaltad már, amikor kihúzzák a talajt a lábad alól? És amikor minden összedől, amit terveztél, amit felépítettél, amibe kapaszkodtál, amibe reménykedtél, amit ellenőrzésed alatt tartottál? Igen, mindent ellenőrzés alatt tartottam, terveim voltak, céljaim voltak, törekvéseim voltak… én, én, én és még és még és még. De ez nem Isten útja volt! Ez az én utam volt.

És akkor, amikor minden összedőlt, összetörtem teljesen. Felmerült az a kérdés, hogy nagyszerű, most miből fogunk megélni? Lezárták a határokat, átutazni se tudtam, mert nekem minden megbízásom itt volt, itt voltam egyéni vállalkozó évek óta, a családom meg Szabadkán élt, és én ingáztam. „Uram, Istenem, most mi lesz?” És volt egy mondatom: „Eddig én kértem, hogy segíts nekem a terveim megvalósításában, most én segítek Neked abban, amit Te terveztél! Most Te leszel az irányító! Most legyen úgy, ahogy Te akarod!” És Varga-kanyarként, a Varga-kanyar Varga Laci atyát is jelenti, Kaposvár lett az állomás. Nem Budapest, ahová költözni terveztünk, nem a váci egyházmegye, nem a nagy megbízások, hanem egy ici-pici, kicsi faluba kerültünk, odaköl-

töztünk egy néhány száz fős kicsi faluba. Családsegítőként a társadalom legalsó rétegének a szolgálatát végeztem: a legszegényebbek, a legnyomorultabbak, a legösszetörtebbek szolgálatát. És tudjátok, mi volt ebben a szép? Hogy megtaláltam bennük az élő Jézus Krisztust! És azt mondtam: „Uram, ezt élvezem, ebben megelégedettségem van, ebben látlak Téged!" És az Úr azt mondta: „Ez az én utam!"

És felfedeztem még valamit. Hogy ezek az emberek, akik között jártam-keltem, olyanok, mint egy kő, amit én a földből kikapartam. Csak egy pici darabka látszott ki belőle, én meg kiástam a földből. Súlyos kő, semmi jelentősége nincs. Kőként lehúzza őket az élet terhe és súlya. És engem is lehúzott. Magamra ismertem. De én azt láttam bennük, hogy mindegyikük egy csiszolatlan gyémánt. Azt fedeztem föl, hogyha elkezdem látni bennük a gyémántot, akkor valami csoda történhet. És elkezdtem megtapasztalni azt, hogy az, amibe kerültem, az nem más, mint egy csiszolódás, gyémánt-csiszolás, mert a Jó Isten, a Teremtő gyémántokat lát bennünk! Lehet, hogy mi megtört köveknek érezzük magunkat, lehet, hogy megtört látásunk van, lehet, hogy súlyos a lelkünk, az élet terhei alatt görnyedezünk, de a Teremtő és az Úr Jézus Krisztus, aki meghalt értünk és üdvösséget szerzett, gyémántoknak lát minket. És elkezdtem ebben a kicsi faluban feljárni a templomba imádkozni a faluért.

Tudjátok, egy olyan faluról beszélek, ahol amikor odakerültem, semmilyen lelki élet ott nem volt. Nem sokkal azelőtt azt fontolgatták, hogy lakatot tesznek a templomra, mert már senki nem jár, legfeljebb három ember a szentmisére. Három ember! És amikor odaköltöztünk, mi hatan a családdal, mondom: „Hát, figyelj, ha mi is bemegyünk a templomba, az már majdnem tíz. Még adjunk neki egy kis esélyt!" És én minden nap, munka után bementem a templomba és az Oltáriszentség előtt imádkoztam egy órát, aztán szentségi áldással megáldottam a falut, megáldottam a közösséget, és megáldottam egy külön családot, amely a falunak a feje, szellemi vezetője volt, de az ördög papjaként. Nagyon-nagyon sötét szellemi légkör nyomasztotta, és nehezedik még mindig a falura. Ez nagyon küzdelmes volt. Elkezdték betörni a templom ablakát. Elkezdtek ürülékeket hagyni a templom mögött. Valaki ezt rendszeresen megtette. Elkezdtek támadni minden lehetséges módon, hogy szeretőt tartok, hogy összeszűröm a levet a falunak egyik-másik asszonyával, és hogy csak kihasználom a polgármestert, és sok egyébbel rágalmaztak. A sátán hadba lendült. Mi pedig rendületlenül folytattuk az imát.

S hadd osszam meg veletek azokat a kicsi csodákat, amelyek elkezdtek születni. A ma reggeli az egyik. Ma is bent voltam a templomban. Nyitva van a templomkapu. Bejön egy ember, akiről tudtam, hogy ateista, utálja az egyházat, utálja a papokat, és utálja mindazt, ami ezzel kapcsolatban van. Bejött a templomba, leült a padba mögém és szóba elegyedtünk. Egy kicsi beszélgetés után azt mondta: „Én az Egyháznak még nem láttam ezt az arcát… de ez tetszik." Egy tegnapi csoda: kihirdettem előző nap, hogy elromlott az orgonánk és villanyszintetizátort szeretnénk venni, erre egy ember felajánlotta, hogy van neki eladó. Elmentünk a kántorral megnézni. A kántor azt mondta, „kiváló". S azt mondta ez a jóember, hogy: „Nézzétek, én szegény ember vagyok, ez az én szintim, nincsen másik, de mivelhogy a templomnak kell, Isten dicsőségét szolgálja, szeretném felajánlani ingyen, bérmentve." De tudjátok, ki volt ez az ember? Az, akiért egy éven keresztül imádkoztam és megáldottam a családját. Mert okkultizmussal, jóslással, prostitúcióval, uzsorakereskedéssel és mindenféle mocskos dologgal foglalkozott, és ezt tudták róla. A rendőrök évek óta próbálják, de nem tudták eddig becserkészni, mert mindig valahogy kisiklott a kezeik közül. És ez az ember eljött a templomba, mikor lehoztuk a szintit, hogy kipróbáljuk. Megálltunk az oltár előtt, én imádkoztam, hálát adtam érte is, aztán ő is elkezdett imádkozni a saját szavaival: „Uram, sok adományt adtál nekem, de bűnös ember vagyok. Repedeznek már a lelkem körül a sötét falak, még nem vagyok kész, vezess engem és adj nekem erőt, hogy ide tudjak jönni a Te színed elé és szolgálni Téged abban, amiben engem elhívtál."

És a faluban megkereszteltünk már tíz gyereket. Volt hét elsőáldozónk. És az emberek elkezdenek bejönni a templomba. Egy másik, aki befordult, azt mondta: „Itt lakom tíz éve, de még nem láttam a templomot belülről." Mondom: „Ha bejöttél, legalább maradj, ülj be a padba, mert mise lesz." Beült a padba, mise után azt mondja, hogy megmelengette a lelkét és ő ilyen szépet még nem látott. Ő még soha életében misén nem volt, de megérintette az Isten a szívét. És azt mondta, segít felújítani a szobrokat, amelyek nagyon megkoptak. Szeretne segíteni, hozzájárulni a közösséghez.

Kedves Testvérek! Isten nem mond le senkiről! A legutolsó lehet egy ember, a legutolsó lehet egy falu, egy közösség, és úgy tűnhet, hogy minden romokban áll, és úgy tűnhet, hogy csak súlyos kövek húznak le mindent, de a Jó Isten a gyémántot látja a sárban is és kikaparja onnan. És ha csiszolnia kell, megcsiszol. És ne félj a gyűrődéstől, ne félj a csiszolódástól, ne félj a nehézségektől, a támadásoktól, az elutasításoktól! És hidd el azt, hogy ott van az Úrnak a keze és odavezet, ahol a helyed van. Megújulást hoz, ébredést hoz, és ennek a csírái itt vannak. Ott vannak, benned vannak, a családodban vannak, a közösségedben vannak. És az Úr szól: ***„Kövess engem és meglátod a csodákat!"***

Magyar Lóránt

(Elhangzott az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson, Budapesten 2021. szeptember 6-án.)

Imádság megbocsátásért

Jézus azt kívánja tőlünk, hogy mindenkinek megbocsássunk, akik fájdalmat okoztak nekünk és imádkozzunk értük (közéjük sorolva a megholtakat is). Hogy meg tudjunk bocsátani, Isten segítségére van szükségünk, ezért kérjük Őt:

Atyám, segíts nekem megbocsátani! Atyám, segíts nekem teljes szívből megbocsátani mindazoknak, akik fájdalmat okoztak nekem!

Atyám, a Te nevedben és a Te erőddel megbocsátok mindazoknak, akik fájdalmat okoztak nekem!

Atyám, segíts megbocsátani mindazoknak, akiknek **én okoztam** fájdalmat!

Atyám, légy irgalmas és kegyelmes, bocsásd meg bűneimet! Adj nekem bűnbánatot és megtérést! Szabadítsd meg engem minden gonosz erőtől, gondolattól és megkötözöttségtől!

Jézus, adj nekem igazi bűnbánatot és megtérést! A Te Véredben mosd tisztára lelkemet! Add meg nekem szent áldásodat!

Jézus, add meg nekik is azt a kegyelmet, hogy elfogadjanak Téged, mint Szabadítójukat és Megváltójukat!

Jézus, töltsd be őket is Szentlélekkel! Jézus, világosítsd meg és vezesd őket!

A megholtaknak adj örök nyugodalmat!

EGYÉNI SZÁNDÉKRA
Ima belső gyógyulásért

Elhatározzuk, hogy megbocsátunk. Meg kell vizsgálnunk lelkiismeretűnket és el kell határoznunk magunkat, hogy megbocsátunk. Talán már fogantatásunk percétől kezdve van mit megbocsátanunk másoknak. Erőt kérünk, hogy meg tudjunk bocsátani szüleinknek, testvéreinknek, rokonainknak, szomszédainknak, iskolatársainknak, tanárainknak, orvosainknak, papjainknak, munkatársainknak és mindenki másnak, aki megbántott minket.

Atyám, segíts nekem megbocsátani! Jézus segíts nekem teljes szívből megbocsátani a Te akaratod szerint! Szentlélek Isten, adj nekem erőt a megbocsátáshoz, a Te akaratod szerint!

Atyám, a Te nevedben és a Te erőddel megbocsátok mindazoknak, akik fájdalmat okoztak nekem, és akik megsebeztek. Mindenkinek szívből megbocsátok.

Jézus, jöjj hozzám és légy velem életem minden állomásán! Érints meg engem és gyógyíts meg minden lelki sebemből és alkoss újjá engem!

Jézus, szabadíts meg engem minden megkötözöttségből és gyógyítsd meg minden sebemet, félelmemet, szorongásomat, öngyilkossági gondolataimat!

(Hívjuk meg Jézust életünk első szakaszának időszakába, amikor még anyánk méhében voltunk):

Jézus, meghívlak Téged életembe, amikor még édesanyám méhében voltam. Szabadíts meg engem és gyógyíts meg minden rossz élményből, amelyekben akkor volt részem! Különösen a veszekedések, kiabálások, rosszindulatú megjegyzések hatásától, pl. „minek jött ez a gyerek?" Gyógyítsd meg minden lelki sebemet, amelyek ezáltal keletkeztek! Te jelen voltál, ismered életem minden mozzanatát.

Jézus, meghívlak első éveimbe, egészen iskolás koromig. Szabadíts meg és gyógyíts meg minden rossz és negatív élményből, amelyben szüleim, testvéreim, rokonaim, szomszédaim által részesültem! Gyógyítsd meg minden lelki sebemet, amelyek ezáltal keletkeztek!

Jézus, meghívlak az életembe, abba az időbe, amikor iskolába jártam. Jézus, szabadíts meg és gyógyíts meg minden negatív élményemből, amelyekben tanítóim, tanáraim, iskolatársaim által részesültem!

Gyógyítsd meg minden lelki sebemet, amelyek ezáltal keletkeztek!

Jézus, meghívlak életembe, attól kezdve, amikor dolgozni kezdtem és amikor családi életem elkezdődött, egészen a mai napig.

Jézus, szabadíts meg és gyógyíts meg engem minden negatív élményemből, amelyekben főnökeim, munkatársaim, családtagjaim által részesültem! Gyógyítsd meg minden lelki sebemet, amelyek ezáltal keletkeztek!

Végül azt kérjük, hogy töltsön be minket a Szentlélek, hogy Istennek igazi gyermekei legyünk.

KÖZBENJÁRÁS
Imádság védelemért

Jézus, jelölj meg minket, családunkat és minden tulajdonunkat a Te drága Véred pecsétjével! Fegyverezz le a Te Szent Neved erejével minden gonosz erőt és hatalmasságot, amelyek háborúskodások, katasztrófák, balesetek, betegségek által vagy bármi más módon próbálnak minket hatalmukba keríteni. Szentlelked lobogó tüzében védelmezz meg mindannyiunkat! Ámen.

Hogyan rendezzük el veszekedéseinket Jézus előtt

Sok ember hordoz magában olyan, még be nem gyógyult belső sebeket, amelyek konfliktusokból – veszekedésekből, viszályokból, csalódásokból – származnak. Talán az idő múlásával már nem is érzik a fájdalmat, de a gyógyulatlan seb továbbra is kifejti káros hatását, legtöbbször olyan nyomasztó és bénító érzésekben mutatkozik meg, mint a harag, düh, gyűlölet, irigység. Eközben elvész az az öröm, amit az élet, az emberi kapcsolatok jelenthetnének, s mindez azért, mert nem sikerült ezeket a sebeket elfogadni, elismerni és **engedni, hogy** fokozatosan **megtörténjen a gyógyulás**. A következő gyakorlat ehhez kínál egy utat.

Elcsendesedem Isten előtt. Nagyon fontos ennél a gyakorlatnál, hogy elhagyjam a puszta visszaemlékezés emlékét, hogy az egyszerű, **Isten előtti jelenlétre** eljussak.

Amikor elcsendesedtem, **kérem Isten erejét és közelségét**, hogy a fájdalmas emléknek kiszolgáltassam magam.

- **Visszatérek ahhoz a pillanathoz**, amelyben sérülésem történt, amelyben fájdalmat, bánatot, megbántottságot, félelmet vagy keserűséget éreztem:
  = az időponthoz (melyik nap, melyik órában);
  = az esemény helyéhez: megpróbálom lehetőség szerint felidézni, jelenvalóvá tenni az összes részletet, amire még emlékszem;
  = a személyhez vagy személyekhez, akik abban a pillanatban jelen voltak;
  = a szavakhoz, amik elhangzottak: amiket nekem mondtak, vagy amiket én mondtam;
  = az érzésekhez, amelyeket akkor éreztem, és amelyeket most érzek.

  Fontos, hogy mindezt **megjelenítsem** a magam számára anélkül, hogy megítélném, értelmezném, elgondolkoznék rajta. Ahelyett, hogy magamat vagy másokat hibáztatnék, csak hagyom, hogy az, ami volt, „egyszerűen" csak fájjon, próbálok ráérezni a fájó pontra annyi ideig, ameddig a fájdalmat el tudom viselni.
- **Megmutatom magamat Jézusnak** úgy, ahogy ebben a pillanatban vagyok – „kiöntöm előtte a szívemet" – rátekintek – várom, hogy szóljon hozzám egy vigasztaló szót, vagy kinyilvánítsa szeretetét… Én magam is felindíthatom a szeretetet – Jézussal együtt – az iránt, aki megbántott.
- A gyakorlat **befejezéseként** elmondhatok egy Miatyánkot, vagy más rövid imát.
- **Utána megkérdezhetem** magamtól, mi az, ami újonnan merült fel bennem, milyen indulatokat tapasztaltam és testileg hogyan érzem magam most.
- Több békét és örömet érzékelek, vagy még erősebb zavart? Esetleg fel tudom fedezni az eseményben Jézus jelenlétét?

Megjegyzések:

Ha ezután a gyakorlat után továbbra is fellépnek negatív érzelmek, az segíthet, ha a gyakorlatot mindaddig ismételjük, míg az eseményt békében újra át nem éljük, sőt esetleg örömmel és hálával. Lehetséges, hogy egy konfliktus a **csoportból többeket is érint**, vagy akár az egész csoportot. Ha a csoportban elég erős a nyitottság és a bizalom, a következőképpen is eljárhatunk:

- ***első lépésként*** – még a találkozót megelőzve – fenti gyakorlatot elvégezzük egyénileg;
- ***második lépésként***, a közösségben a résztvevők megosztják egymással, amit egyéni meditációjukból közölni akarnak.

Tanácsos egy ilyen alkalomra meghívni a „csoportkísérőt" (külső tanácsadó, lelki vezető, aki ismeri a csoportot és időnként jelen van az alkalmakon).

N. N.

Megnyílt a szívem az Úr felé

Papi elhívásom nem egyik pillanatról a másikra történt, hanem olyasvalami volt, amit életem során újra és újra felfedeztem magamban. Az Úr már kicsi koromban szívembe helyezte azokat a gondolatokat, amelyek által a megszentelt élet iránti vágy kibontakozott bennem.

Szép életem volt, csodálatos gyerekkorom, sok barátom, jó családban nőttem fel. Kicsi koromban atletizáltam, fociztam, sokat sportoltam. Gyakran imádkoztam egyedül a szobámban. Gitároztam a plébániai szentmisén, de emellett szükségét éreztem annak, hogy egyszerűen csak átéljem a szentmisét, ezért szombatonként és vasárnaponként a katedrálisba is elmentem szentmisére. 13 éves koromban felébredt szívemben a vágy, hogy elköltözzek otthonról, mert meg akartam tapasztalni azok szenvedését, akiknek nincsenek szüleik. 14 éves voltam, amikor egy focicsapat tagja lettem. Reggelente, iskola előtt mindig bementem a templomba imádkozni.

16 évesen eltávolodtam a hittől, Isten igéjének hallgatásától. A fejemben egy téves istenkép bontakozott ki. Úgy láttam, Isten elveszi a szabadságomat, de a szívemben továbbra is élt a vágy, hogy megértsem a világban élők szenvedését. 18 éves koromban profi **focista lettem**, és a következő három évben nagy karriert futottam be, de távol voltam Istentől, és nem volt béke a szívemben. Mindenem megvolt, amit csak egy fiatalember kívánhat magának. 21 évesen súlyos balesetet szenvedtem a pályán. Műtétre került sor, ami nem sikerült, a csapatom pedig eladott egy alacsonyabb szinten játszó csapatnak.

1997-ben nagy földrengés volt városunkban, Assisi-ben. Mindez a tapasztalat, mint a földrengés a házakat, lerombolta bennem a gőgöt. Eszembe jutott a példabeszéd az ég madarairól, akiket táplál az Úr, és megértettem, hogy Ő az én szerető atyám. Ettől a pillanattól kezdve ismét bizalmat éreztem Isten iránt, és visszatértem az Ő igéjéhez. Ezután újra megműtötték a lábamat, és visszatértem a focihoz.

Egy nap a **Mária Rádiót** hallgattam. Éppen Vicka látnok beszélt egy könyvről, ami a szívvel való imáról szólt. Elolvastam a könyvet, és én is megtapasztaltam, mit jelent a szívvel való ima, mit jelent az, amikor már nem én imádkozom, hanem a Szentlélek imádkozik bennem. Az imádság által megnyílt a szívem az Úr felé. Hétfőnként, amikor nem volt edzésem, katekézisre jártam, utána pedig a prostituáltakkal és az utcákon, a vasútállomáson lődörgő fiatalokkal foglalkoztam.

A katekézis során megértettem, hogy a keresztény ember feladata nem az, hogy beszéljen Jézusról másoknak, hanem az, hogy az élete részévé tegye Őt, és Ő ezáltal majd belép a többi ember életébe. A társadalmi problémákat, az erkölcsi romlást, a családok széthullását látva imádságban elhatároztam, hogy harcot kezdek a sátánnal. Megkérdeztem az Urat, mi a szándéka az életemmel. Kezébe helyeztem az életemet, és attól a pillanattól kezdve olyan erőt tapasztaltam magamban, mint korábban soha. Megértettem, hogy Isten kegyelme óriási, amely minden szívet meg akar érinteni.

A bajnokság befejeztével új szerződést írtam alá egy másik csapattal három évre. Ugyanakkor sokat gondolkodtam azon, mi is az én utam. Minél tovább gondolkodtam és imádkoztam, annál világosabbá vált a kontraszt a cselekedeteim és a valódi értékek, Isten útjának követése között. Megértettem, hogy az Úr megszentelt életre hív engem. Assisibe mentem egy hivatástisztázó lelkigyakorlatra. A lelkigyakorlat végeztével elhatároztam, hogy végleg abbahagyom a focit. Felmondtam a szerződést, és néhány hónap múlva eljöttem Medjugorjéba, ahol Jozo atyával és Slavko atyával találkoztam. Láttam, hogyan követik Jézust, és megértettem, hogy az én hivatásom a ferences hivatás. Máriától, a „tanítónőtől" megtanultam szívvel imádkozni.

Ezután néhány hónapig egy árvaházban dolgoztam, majd pedig beléptem a ferences noviciátusba Assisi-ben. Amikor valami jó és szép történik az életemben, mindig indíttatást érzek, hogy eljöjjek Medjugorjéba és megköszönjem a Szűzanyának.

Fra Stefano Albanesi ferences atya

Az Oltáriszentség szeretetének története az elmúlt kétezer évben

Az idei Eucharisztikus Kongresszusra való készületünk egyik formája, hogy plébániánkon a csütörtöki lelkigyakorlatok során *Ferdinand Holböck: „A legszentebb Oltáriszentség és a szentek"* (Marana Tha kiadó) című könyvét elmélkedjük át. A könyv szerzője nyolcvanöt szent életét, tanítását és a legszentebb Oltáriszentséggel való kapcsolatát tárja elénk. Azon szentekét, akiket egészen különösen bensőséges viszony fűzött a szent Eucharisztiához. Akár úgy, hogy egészen nyomatékosan és világosan beszéltek róla és az ügyében buzgólkodtak, vagy úgy, hogy a Szent Eucharisztiát különösen tisztelték, imádását és vételét különösen szorgalmazták és nélküle nem tudtak élni.

A szentek életében különösképpen tükröződik az a titok, hogy az Anyaszentegyházban milyen nagy jelentőségű az Eucharisztia tisztelete.

„Vegyétek és egyétek, ez az én testem!" „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem!" – Erősödjünk meg a hitben, hogy Jézus Krisztus valóságos teste és valóságos vére rejtőzik a kenyér és a bor színe alatt. A Szent Eucharisztiában Jézus Krisztus valóban jelen van Húsával és Vérével, Testével és Lelkével, Istenségével és emberségével, így adva mindannyiunknak erőt, vigasztalást, békét, örömet és kegyelmet. Hitünk erősödésében és mélyülésében segítsenek minket és járjanak közben érettünk a szentek.

„A szentek a mi mennyben élő barátaink; mivel ők mindent »Isten nagyobb dicsőségéért« cselekedtek, ezért ők Isten dicsősége." (Arnold Guillet)

Szent Tarzíciusz († 257)

„A Krisztus szentségeit hordozó Szent Tarzíciusz, amikor el akarták venni tőle a szentséget, hogy meggyalázzák, inkább életét adta, mintsem a mennyei Testet az acsarkodó kutyáknak adja."

E felirat az egyetlen történelmi forrás, amely nekünk erről a szeretetreméltó fiúról beszámol. Damasus pápa vésette a római Callistus katakombákban Szent Tarzíciusz vértanú sírjára. L. Hertling SJ egyháztörténész megjegyzi e felirattal kapcsolatban, hogy ez a Damasus-felirat „a napnál is világosabban jelzi, hogy a régi keresztények hittek Krisztus valóságos jelenlétében az Oltáriszentségben és nemcsak az áldozatbemutatás, vagy az áldozás pillanatában." meggyőződésük volt, hogy Krisztus mennyei tagjai mindenkor el vannak rejtve a konszekrált színekben.

Ha ez így áll, akkor Szent Tarzíciusz Krisztusnak a kenyér alakjában jelenlévő Testét vitte valahová, talán – ahogy szívesen feltételezik – a keresztény hitvallók és vértanúk börtönébe. Tarzíciusz boldogan vitte keblén a Legszentebbet. Úton odafelé pogány csőcselék támadta meg, akik el akarták tőle venni a titkot. Ő azonban védelmezte és eközben a Szent Eucharisztia vértanújaként életét kellett adja.

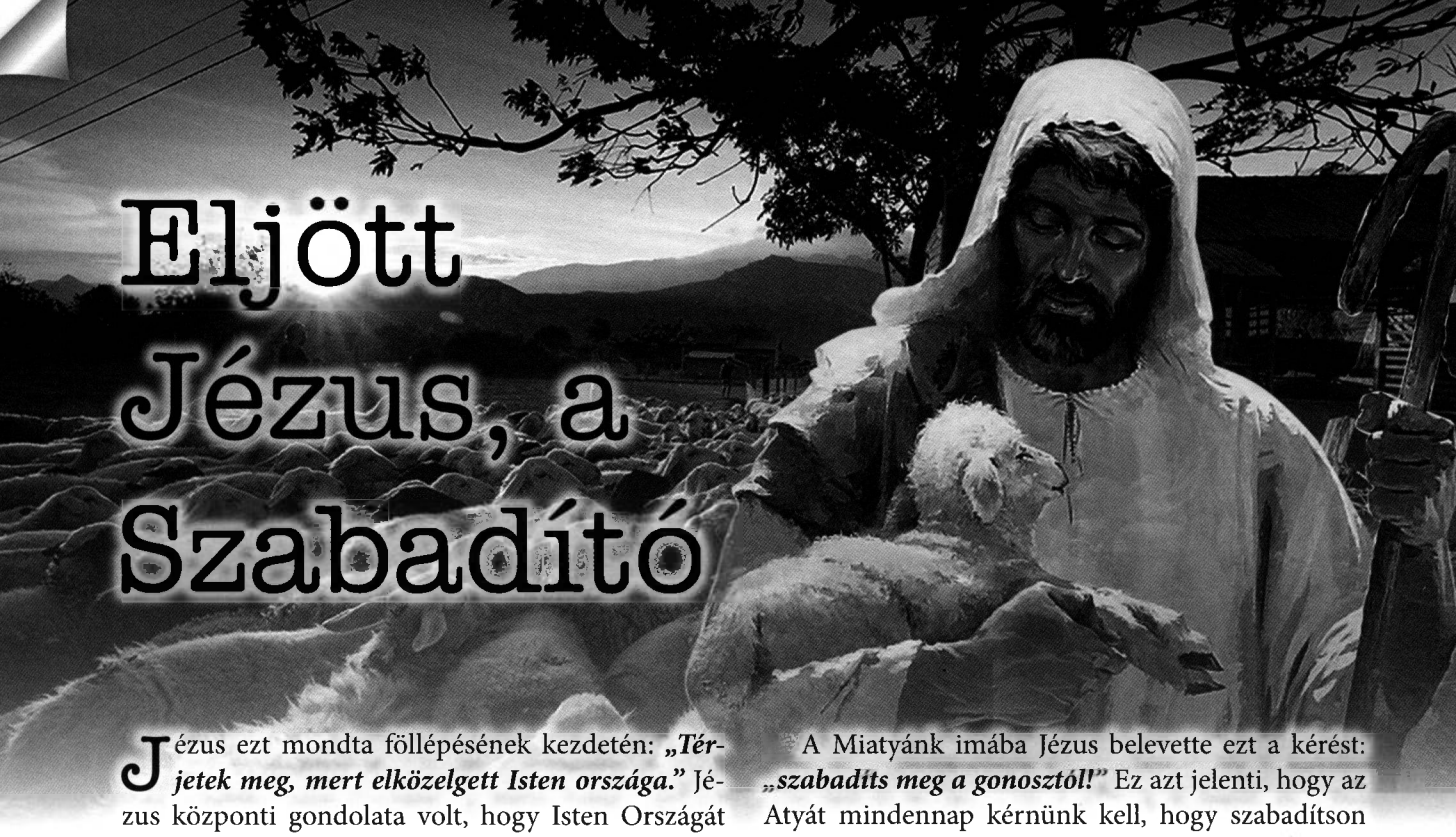
Tarzíciusz kiváló tanúja a korai keresztény egyház hitének, mely szerint Krisztus valóságosan jelen van a Szent Eucharisztiában. Tanúja annak a tiszteletnek is, amellyel az akkori keresztények a Szent Eucharisztia iránt viseltettek. Tarzíciusz a ministránsok, elsőáldozók, valamint az akolitusok védőszentje.

Szentmise előtt (és után) az ő közbenjárását kérik a ministránsok: *„A Te házad otthonunk, Urunk Jézus itt vagyunk, hogy szolgáljunk oltárodnál téged, aki megváltottál. Magasztalja nevedet szívünkben a szeretet, meg ne bántsunk soha többé, tégy minket hű gyermekeddé! Ámen. Szent Tarzíciusz, a ministránsok védőszentje, könyörögj érettünk!"*

Szent Tarzíciusz könyörögj érettünk!

-csj-

(Forrás: www.tataikapucinus.hu)

Eljött Jézus, a Szabadító

Jézus ezt mondta föllépésének kezdetén: ***„Térjetek meg, mert elközelgett Isten országa.”*** Jézus központi gondolata volt, hogy Isten Országát – amely görögül Bazileá-t, azaz királyságot jelent – fölépítse. Ez a királyság nem politikai, hanem lelki. Ez a mi szívünkben kezdődik el. Jézus akkor lehet király bennünk, ha mi elfogadjuk az Ő királyi vezetését, akaratát, parancsait. Ha nem fogadjuk el, akkor nem tud megvédeni, és akkor nem Ő lesz a királyunk. Ha teret adunk a gyűlöletnek, akkor nem Jézus a királyunk, hanem az ördög. Ezzel tisztában kell lennünk, hogy pontosan megismerjük, ki irányít bennünket, milyen gondolkodás, milyen szemléletmód van bennünk az emberekkel kapcsolatban.

> Ha törekszünk arra, hogy a megértés, a szeretet, a jó irányítson, akkor biztos, hogy Jézus irányít bennünket.

Jézus első cselekedete Márk evangéliumában az volt, hogy a gonosz lélektől megszállt férfit megszabadította (Mk 1,23). Jézus nem tétovázott azonnal szabadítani, amikor látta, hogy egy gonosz lélek bitorolja a férfi testét és lelkét. Nem mondta azt: „Lehet, hogy az ördögűzés miatt az emberek félreértenek, hátha megfélemlítem őket, hátha nem fognak engem követni ezután.” Hanem egyszerűen azt mondta: „Ha itt van a gonosz, akkor azt ki kell űzni az ember szívéből.” Mégpedig haladéktalanul, mert föl akarja építeni királyságát az emberek szívében. Jézusnak ez a határozott magatartása megmutatja nekünk, hogy **azonnal és bátran kell föllépni a gonosz ellen**.

A Miatyánk imába Jézus belevette ezt a kérést: ***„szabadíts meg a gonosztól!”*** Ez azt jelenti, hogy az Atyát mindennap kérnünk kell, hogy szabadítson meg minket a gonosz lélektől, hogy az ne uralkodjon fölöttünk.

Szükségünk van a Megváltóra. Ha csak úgy tekintjük Jézust, mint tanítót, és nem mint Megváltót, akkor az Evangélium lényegét veszítjük el. Jézus elsősorban Szabadító! Meg akarja szabadítani az embert és az egész világot.

> A megváltás azt jelenti, azért jött el, hogy az embert visszaállítsa eredeti állapotába. Mert az ember eredeti állapota a bűn nélküliség volt, az állandó szeretetkapcsolat az Atyával.

Ezt a zavartalan szeretetkapcsolatot megrontotta a Sátán, amikor az első emberpárt megkísértette a bizalmatlansággal és a kételkedéssel. Ezzel elindult az ember eltávolodása Istentől.

Fontos, hogy megértsük:

> Jézus szabadító akar lenni a számunkra. Megváltója akar lenni életünknek, hogy visszavezessen minket az Atya szeretetébe.

Katona István

(Részlet az *„Űzd el a farkasokat Pásztor!”* című könyvből.)

Megbocsátást ajándékozni

Először mélyen meg kell rendülnünk és saját magunkban átélnünk, mit jelent az, ha egy másik emberrel szemben vétkesek lettünk. Meg kell tapasztalnunk a teljes kilátástalanságot, ami abból adódik, hogy az ember már nem változtathat a dolgon. Ha valakinek meg vannak kötözve a kezei, ha minden kétségbeesett kísérlet ellenére sem tud semmit rendbe hozni, ha már semmiféle jóvátétel nem tűnik lehetségesnek, akkor sejtjük meg, **mit jelent a megbocsátás**. Mennyi ígéretes lehetőség rejtőzik ebben az emberi gesztusban. És egyedül az embernek van rá lehetősége, hogy ezt ajándékozza. És mi egész életünkön keresztül rá vagyunk utalva mások nagylelkűségére, akik készek nekünk megbocsátani.

Az a dolog, amit a „megbocsátás" szó jelent, valóban alapvető cselekedet az emberek közti viszonyban. Ott kellene legfőképpen alkalmazni, ahol ezt valami egyoldalú vétek veszélyezteti. Ezt nem lehet egyszerűen követelni. Ahol ezt megadják, ott meg nem érdemelt kegyelem mutatkozik, amely új kezdetet akar lehetővé tenni és ajándékozni. A megbocsátás szó eredeti jelentésében nem mást jelent, mint „továbbajándékozást". És ha jobban megnézzük, mit jelent a továbbajándékozás, akkor azt mondhatjuk: egy darabja az egyéni szeretetnek.

Nem felejtem el, hogyan írta le Romano Guardini tübingeni előadásában a megbocsátás egy modelljét. Egy olyan történetet osztott meg, egy szerelem történetét, ahol a kölcsönös jó viszony az egyik partner vétke folytán majdnem megromlott. Mindketten szenvedtek ettől, mert mindannak ellenére, ami történt, még mindig szerették egymást. És mindketten megpróbálták újrakezdeni. Beszélhettek volna egymással és megmondhatták volna, hogy ismét úgy akarunk élni, mint azelőtt. De ez nem megy. Biztosíthatták volna egymást, hogy nem akarnak rágondolni vagy úgy tennének, mintha semmi se történt volna. De ez se megy. Az ember nem tudja a szeretetbe való zavaró betörést, a vétket, amely megtörtént, egyszerűen kitörölni. Az ember nem tud úgy tenni, mintha semmi se történt volna! Többet kell tenni. És ezt a „többet" Guardini így írta körül: *„Mindkettőnek barátságuk, szeretetük mélyébe kell bevonni a rosszat és közösen túllépni rajta."*

Azonban mit jelent ez? Az ember szeretete olyan erő, amely csodálatos dolgot tud létrehozni. Ez nemcsak olyan, mint amiről a szeretethimnusz (1Kor 13,4) szól, hogy türelmes és jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed (1Kor 13,5). Ez már így is nagyon sok volna, de a szeretet még mélyebbre hatol: *„A rosszat föl nem rója!"* (1Kor 13,5) Milyen szemléletes kép! És mert *„soha sem szűnik meg"* (1Kor 13,8), ezért képes a megfoghatatlanra: le tudja győzni a rosszat, a vétket, éppen azt, ami egy barátságot vagy szeretetet megzavart. És így mindketten – aki ellen a vétket elkövették és aki a vétket elkövette – egy új, megváltozott közösséget alkothatnak. Szeretetük megérett és megnőtt, és ha mindketten bátrak, nem kell semmit sem elfelejteniük, mert az egyik vétke a másik szeretetétől felvéve és abban beburkolva minden zavaró hatalmát elvesztette. Éppen ez a megbocsátás.

Most jön azonban egy meglepő állítás: Jézus azt mondja, hogy így történik Isten és ember között is. Iránt unk való szeretete sohasem szűnik meg, ott sem, ahol egy ember bűnös lett és vétkezett.

A bűn elkülönít. És Jézus biztosít minket, hogy Isten utánamegy azoknak, akik elkülönülnek tőle, megkeresi és haza akarja hozni őket szeretetében. Itt sem csinálunk úgy, „mintha..." Nem tekintünk el és nem fedünk be. Isten a bűneinket beveszi nagy szeretetébe és olyasmit csinál, ami minden emberileg lehetséges megbocsátást messze meghalad: újjáteremt és a bűnöst egy új, bűntelen létbe helyezi. Valóban isteni megbocsátás!

Ezért áll itt a béna meggyógyításának a története (Mk 2,1-12), az elveszett bárányról szóló hasonlatok (Lk 15). Ezért olyan Jézusnak a bűnösökkel való bánásmódja, amilyennek a Szentírás bemutatja. Ezért az Utolsó Vacsora szavai. Isten akarata a megbocsá-

tásra mértéktelen! És ez ellen csak emberi szűkkeblűség beszél: *„Ki tud bűnöket megbocsátani…”* (Mk 2,7), és az élet szemrehányása: *„Ez a vámosok és bűnösök barátja!”* (Mt 11,19) Azonban ezek nem tudják, mire képes Isten szeretete: Bűneinket végtelen szeretetébe veszi és ezt oly radikálisan teszi, hogy a Fiú az Atya ítéletét magára veszi és kiállja helyettünk azért, hogy önmagát „továbbajándékozza” és ezáltal az üdvösséget és a megbocsátást lehetővé tegye számunkra. Vajon annak, akinek minden vétkét megbocsátották, aki a „nagyobb szeretetet” megtapasztalhatta, nem kellene-e az isteni megbocsátás által egy nagyobb, mélyebb szeretethez érnie? Az evangélium megtérői mindenesetre, akiknek ilyen megbocsátás jutott osztályrészül, erről adnak hírt. És én sejtem, hogy mi van a „félix culpa”, az „üdvöt hozó bűn” mögött.

De ezzel nincs minden megtéve. Nemcsak a hegyi beszéd, az egész evangélium arról beszél, hogy Isten viselkedése „gyermekei” viselkedésében kellene, hogy visszatükröződjön. És a hasonlat az irgalmatlan hitelezőről (Mt 18,23-35) eléggé egyértelműen jelzi: *„Éppúgy fog Mennyei Atyám titeket kezelni, aki testvérének nem bocsát meg teljes szívből”* (Mt 18,35).

Ha Isten megbocsátást ajándékoz, hogyan vonhatná meg ezt egyik ember a másiktól?!

Mi úgy imádkozunk: *„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”* Ne akarjuk kivonni magunkat az alól, hogy valódi megbocsátást ajándékozzunk, mikor valaki vétkezik valaki ellen!

Johannes Riede

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Isten ránk mosolyog 3
P. Gabriele di S. M. Maddalena OCD: Jézus születésének ünnepe 4
Farkas Ferenc: „Mária, eldalolom, miért szeretlek én” 5
A szentmise értéke 7
Gergő és Judit: Egy házaspár tanúságtétele a Szentlélekről 8
Magyar Lóránt: „Kövess engem és meglátod a csodákat!” (Tanúságtétel) 10
N.N.: Imádság megbocsátásért 12
Fra Stefano Albanesi ferences atya: Megnyílt a szívem az Úr felé 14
csj: Az Oltáriszentség szeretetének története az elmúlt kétezer évben 15
Katona István: Eljött Jézus, a Szabadító 16
Johannes Riede: Megbocsátást ajándékozni 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!” Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

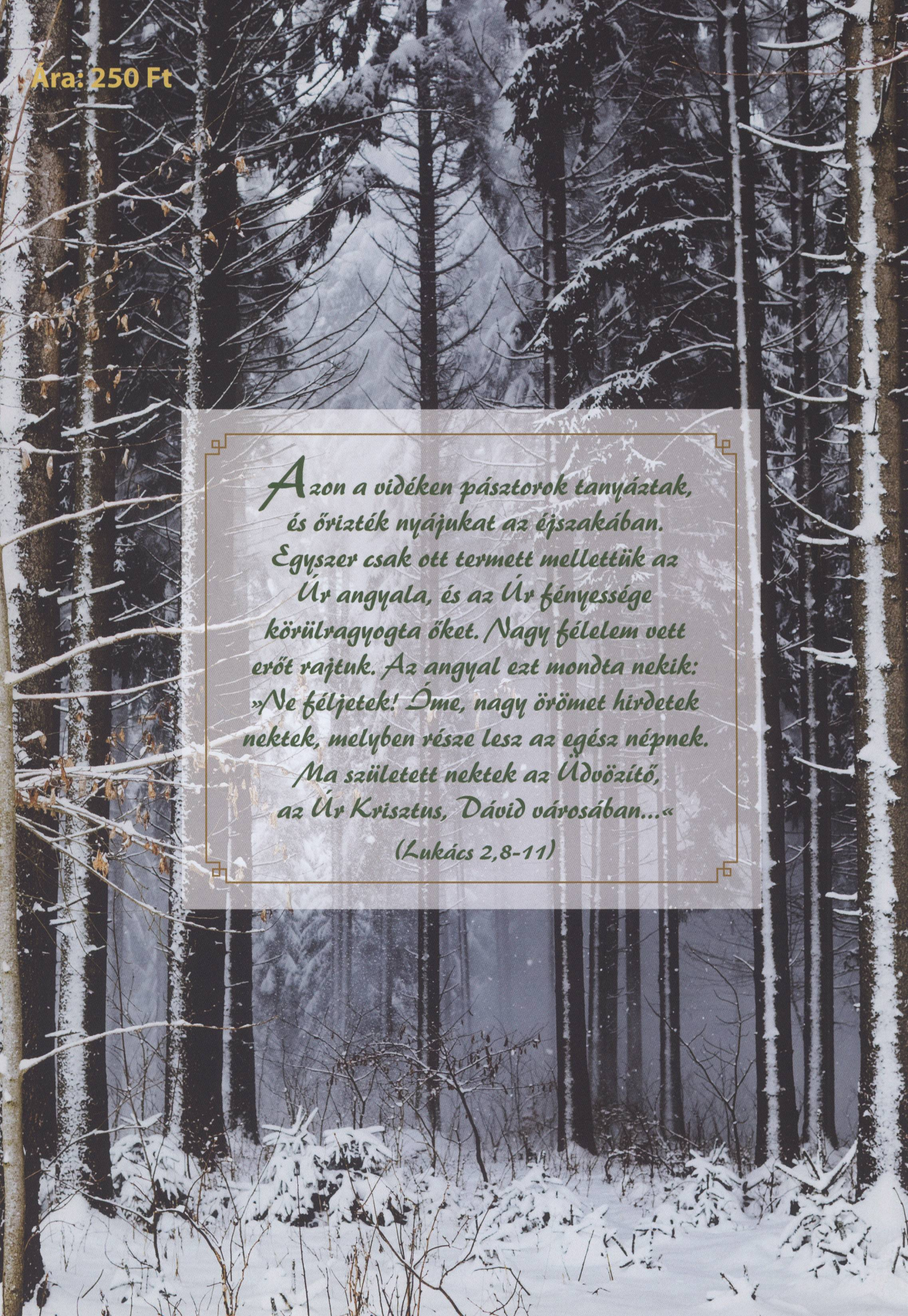
- Megjelent: **P. Dr. Aczél László Zsongor: A szemlélődés – A szemlélődő ima útjai VII/2** (2000 Ft). Ismét kapható: **Paulette Boudet** nagysikerű életrajza: **„Ez nem a te harcod...”** (2000 Ft). A Marana Tha sorozat kötetei kaphatók az Emmausz Irodában (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.
- Újságunk ára **2022. januárjától 300 Ft** a papír árak emelkedése miatt, így **az előfizetés egy évre 4.500 Ft** (1.800 + postaköltség: 2.700 Ft), 20 példány vagy afölötti megrendelés esetén a postaköltséget átvállaljuk. **Köszönjük az adományokat is!** Akik még nem rendezték az előfizetést, kérjük, ne feledkezzenek meg róla! Akik le akarják mondani, kérjük telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Minden
kedves olvasónknak
áldott karácsonyi
ünnepeket
és
békés, boldog
új esztendőt
kívánunk!

Ára: 250 Ft

Azon a vidéken pásztorok tanyáztak,
és őrizték nyájukat az éjszakában.
Egyszer csak ott termett mellettük az
Úr angyala, és az Úr fényessége
körülragyogta őket. Nagy félelem vett
erőt rajtuk. Az angyal ezt mondta nekik:
»Ne féljetek! Íme, nagy örömet hirdetek
nektek, melyben része lesz az egész népnek.
Ma született nektek az Üdvözítő,
az Úr Krisztus, Dávid városában...«

(Lukács 2,8-11)